

De beslissing

Ik heb een beslissing genomen. Ik ga Margueritte adopteren.

Ik moet wel opschieten. Want Margueritte wordt binnenkort 86. Oude mensen gaan gauw dood.

Ik kan dus niet te lang meer wachten.

Als ik Margueritte heb geadopteerd, kan ik echt voor haar zorgen. Als ze op straat valt. Of als iemand haar tasje steelt. Dan ben ik er meteen voor haar. Ik ken tasjesdieven maar al te goed. ‘Donder op!’, zeg ik dan. ‘Maak dat je weg komt! Dit is mijn oma.’ Die tasjesdieven kunnen niet zien dat Margueritte mijn geadopteerde oma is.

Als ik Margueritte heb geadopteerd, kan ik de krant voor haar kopen. En de pepermuntjes waar ze zo van houdt. Ik kan dan samen met haar naar de duiven in het park gaan. En op zondag bezoek ik haar in het bejaardenhuis. Ik kan dan met haar lunchen als ik dat wil.

Ik kan haar natuurlijk nu ook al bezoeken. Zonder adoptie. Maar zonder adoptie is dat anders.

Ik ga dan naar Margueritte alsof ik alleen maar een kennis van haar ben. Een kennis die alleen maar op bezoek komt. Maar ik wil meer zijn voor Margueritte. Ik wil familie voor haar zijn.

Ik wil voor haar zorgen, omdat ik dat fijn vind.

Margueritte heeft mijn leven veranderd. Dat begon toen we elkaar voor het eerst in het park tegenkwamen. Vanaf dat moment ben ik veranderd.

Voordat ik Margueritte tegenkwam, had ik geen familie. En ik dacht niet graag aan andere mensen. Want andere mensen waren vaak niet leuk. Ik dacht daarom alleen aan mezelf. Maar aan Margueritte denk ik graag.

Ik heb natuurlijk een moeder. Maar mijn moeder wilde mij niet. Mooie dingen met mijn moeder kan ik me niet herinneren. Ik heb natuurlijk ook een vader. Maar die heeft mijn moeder alleen maar geneukt. Meteen daarna is hij weggegaan. Hij is nooit meer teruggekomen. Ik heb mijn vader nooit gezien.

Toch ben ik een stevige kerel geworden. Mijn naam is Germain Chazes. Mijn lengte: 1 meter 89. Mijn gewicht: 110 kilo. Allemaal spieren, geen grammetje vet. Mijn ouders kunnen best trots op me zijn. Maar mijn ouders wilden me niet. Voordat ik Margueritte leerde kennen, heb ik eigenlijk nooit van iemand gehouden. Ik heb het natuurlijk niet over seks. Ik val niet op oma's. Als iemand dat zegt, sla ik hem meteen op zijn bek.

Nee, ik heb het over fatsoenlijke gevoelens. Over tederheid en vertrouwen. Dat soort dingen heb ik pas door Margueritte leren kennen. Vroeger kende ik die woorden helemaal niet.

Jammer dat ik Margueritte nog niet had toen ik klein was. Toen ik alleen maar stomme streken uithaalde. Toen had ik haar echt nodig.

Maar zo is het leven: voorbij is voorbij. Daar moet je geen spijt van hebben. Zo is het nou eenmaal.

Ik heb altijd alleen voor mezelf gezorgd. Ik ben niet perfect. Maar ik ben wel tevreden met mezelf.

Ik ben groot en sterk. Maar Margueritte wordt steeds kleiner. Ze is zwak en broos. Ze loopt helemaal voorovergebogen. Ze is zo breekbaar als een glazen beeldje. Zo'n beeldje als in de etalage van de boekhandel staat. Als ik dat beeldje zie, moet ik aan Margueritte denken.

Ik zou graag zo'n glazen beeldje willen kopen. Het kost maar drie euro. Maar ik stop dat beeldje in mijn broekzak. En dan gaat het kapot. Ik kan het beeldje ook niet in mijn caravan zetten. Ik heb daar geen goede plek voor.

Sinds ik Margueritte ken, doe ik veel dingen niet meer. Ik kijk niet meer naar spelletjes en shows op tv. Die vind ik niet leuk meer.

De grapjes op de radio vind ik ook niet meer leuk.
En ik zit niet meer in onze stamkroeg. Onze
stamkroeg heet Chez Francine. Ik zit daar niet meer
te kaarten met Marco, Julien en Landremont.

Nu ik dat allemaal niet meer doe, voel ik me vrij.
Daardoor kan ik beter nadenken.
Met Annette is het ook anders geworden. Ook van
Annette heb ik me los gemaakt. Vroeger ging ik
alleen maar naar haar toe om met haar te neuken.
Neuken is natuurlijk prima. Maar over Annette
vertel ik later.

De eerste keer

De eerste keer dat ik Margueritte zie, is in het park. Het is een warme dag. Ze zit op een bankje. Het is bijna drie uur op een maandag. Ik weet natuurlijk niet dat de dame op het bankje Margueritte heet. En ik weet op dat moment ook niet dat we vrienden worden.

Ze heeft een gebloemde jurk aan van lila en grijs. De jurk heeft dezelfde kleuren als haar haar. Ze draagt een wollen vest. Ze heeft alle knoopjes dichtgedaan. Ze draagt donkere kousen en zwarte schoenen. Haar zwarte handtas heeft ze naast zich neergezet.

De oude dame is onvoorzichtig. Haar tasje zou ik zo kunnen stelen. Ik doe dat natuurlijk niet. Maar er zijn mensen die dat wel doen. Je kunt zo'n oude vrouw gemakkelijk omverduwen. Dan valt ze en breekt ze haar heup. Je pakt haar tasje en dan ren je weg. Niet jij of ik natuurlijk, maar dieven die tasjes stelen. Die maken dan gewoon dat ze weg komen. En ze laten de oude vrouw zomaar liggen. Vraag me niet hoe ik dit weet. Dat doet er nu niet toe. De oude dame is in ieder geval onvoorzichtig.

Eigenlijk is het toeval dat ik juist vandaag in het park ben. Ik heb ook nog andere dingen te doen.

Ik meet bijvoorbeeld de dikte van bomen.
Dat doe ik met mijn armen. Ik meet of de bomen
groeien of doodgaan. Ze gaan soms dood door de
uitlaatgassen van auto's. Volgens mij gaat de helft
van alle bomen dood.

Ik heb altijd wat te doen. Als ik niet de bomen meet,
dan train ik. Ik train om zo lang mogelijk te kunnen
hardlopen. En ik oefen met schieten. Ik schiet met
mijn windbuks op lege blikjes. Dat schieten doe ik
op het stukje grond voor mijn caravan. Door het
lopen verbeter ik mijn uithoudingsvermogen.
En door het schieten train ik mijn reactievermogen.
Uithoudingsvermogen en reactievermogen zijn
belangrijk als ik moet vluchten. Of als ik mensen
moet redden.

Ik doe ook nog andere dingen. Ik snij met mijn
zakmes kleine dieren van hout. Ik maak alles wat ik
zie: honden, katten, mensen op straat. Of ik ga naar
het park en tel daar de duiven. In het park is ook
een monument. Het is een monument met namen
van soldaten die in de oorlog zijn gedood. Elke keer
als ik bij het monument kom, schrijf ik mijn naam
er ook bij. In grote letters, op de marmeren plaat.
Natuurlijk haalt iemand van de gemeente mijn
naam weer weg. En die man is dan boos op mij.
'Germain, hou eindelijk eens op met die onzin!

Ik ben het helemaal zat. De volgende keer moet je zelf je naam wegpoetsen.'

Die man poetst elke keer mijn naam weg. Eigenlijk moet dat niet kunnen. Want op mijn viltstift staat dat je de inkt ervan niet kunt wegpoetsen. Ik zal de mensen bij wie ik de stift heb gekocht, zeggen dat ze mij belazeren. Die stiften zijn ook nog erg duur. In ieder geval blijf ik mijn naam op dat monument schrijven, totdat niemand hem nog wegpoetst. Want wie heeft er last van? Ik schrijf mijn naam helemaal onderaan, onder de andere namen.

Dat heb ik ook tegen Jacques Devallée gezegd. Die man is een hoge meneer bij de gemeente. Ik heb bij hem geklaagd dat die andere man van de gemeente mijn naam steeds weghaalt. Het is toch een lijst met namen? Daar kan ik mijn naam toch ook bij zetten?

Devallée knikte en zei: 'Ja, Germain, het is een lijst met namen. Maar je moet één ding niet vergeten.' 'Wat dan?', vroeg ik.

'De mensen op die lijst zijn allemaal dood.'

Ik zei: 'Nu begrijp ik het. Als je op die lijst wilt staan, moet je dood zijn. Dan moeten jullie dus mijn naam erbij schrijven als ik dood ben.'

'Waarom?', vroeg Devallée verbaasd.

Ik zei: 'Omdat ik dat in mijn testament zal opnemen. Wat in het testament staat, moet gebeuren.'

‘Niet altijd’, zei Davallée.

Het is goed zo. Ik weet wat ik zeg. Ik wil dat ze na mijn dood mijn naam bij die lijst schrijven. En dan niet helemaal onderaan. Maar op de vijfde plaats. Daar hoort mijn naam te staan. Want de namen staan op alfabetische volgorde.

Ik laat me niet belazeren. Die hoge meneer Devallée moet persoonlijk mijn naam op de lijst zetten. Dat zal ik vastleggen in mijn testament.

Maar op deze maandag interesseert het monument me niet. Op deze maandag heb ik bloemenzaad gekocht. Op de terugweg ga ik door het park. Om de duiven weer te tellen. Ik tel namelijk elke dag de duiven in het park.

Ik moet dan langzaam naar de duiven toe gaan. Anders vliegen ze weg. En dan kan ik niet meer goed tellen. Misschien kan ik beter de zwanen tellen. Die zijn veel rustiger dan de duiven. En het zijn er niet zo veel. Er zijn maar drie zwanen.

Ik loop naar het bankje in het park. Daar tel ik altijd de duiven. Op deze maandag zit er een oude dame op het bankje. Dat vind ik niet leuk. Zij geeft de duiven natuurlijk voer. Dan kan ik ze niet tellen. Want als de duiven voer krijgen, zijn ze onrustig en lopen door elkaar. Maar de duiven blijven rustig bij elkaar, ook al zit daar die oude dame.

Ze geeft ze blijkbaar geen voer. En ze roept ook niet naar de duiven: poet-poet-poet.

Ze kijkt me niet aan als ik de duiven begin te tellen.

‘Negentien’, zegt ze ineens. ‘Negentien duiven.’

‘Heeft u het tegen mij?’, vraag ik de dame.

‘Ja’, zegt ze, en ze praat gewoon verder.

‘Ziet u die kleine duif met de zwarte veer op de vleugel? Die is nieuw. Die is er pas sinds zaterdag.’

Ik ben verrast. Ik kijk de oude vrouw aan, en zeg:

‘U telt dus ook de duiven?’

Ze houdt haar hand bij haar oor en vraagt: ‘Wat zegt u?’

Ik roep: ‘U TELT DUS OOK DE DUIVEN?’

Zij zegt: ‘Natuurlijk tel ik de duiven, jongeman.’

Ik moet lachen, omdat de oude dame mij

‘jongeman’ noemt. Dat past toch helemaal niet bij mij. Ik ben niet meer jong. Maar de dame is oud.

Voor haar ben ik wel jong.

Ik ga naast de oude dame op de bank zitten. Nu zie ik pas hoe klein ze is. Haar voeten raken niet eens de grond.

Ik vraag heel netjes: ‘Komt u hier vaak? Ik heb u hier nog nooit gezien.’

Ze knikt.

‘Meestal kom ik iets vroeger. Ik heb u hier al vaak gezien. Houdt u ook van de duiven?’

‘Ja’, zeg ik. ‘Ik hou er vooral van om ze te tellen.’

‘Ja, dat is een boeiende bezigheid’, zegt de oude dame.

‘Je moet steeds weer opnieuw beginnen.’

Ze praat op de een of andere manier moeilijk. Zoals deftige mensen praten. Maar oude mensen praten altijd deftiger. En ze praten heel anders dan mijn vrienden en ik in de kroeg.

Ik vertel haar dat ik de nieuwe duif al had gezien.

‘Ik heb haar de naam Zwarte Veer gegeven.’

Zij vraagt heel geïnteresseerd: ‘U geeft de duiven namen?’

Precies op dat moment voel ik iets bijzonders.

Ik voel hoe het is als een ander werkelijk iets over je wil weten.

Ik praat natuurlijk ook met andere mensen. Maar die zeggen dan alleen maar: ‘Nee, dat is niet waar!’ Of: ‘Wat een toestand!’

Ik vertel hen niets over mezelf. Ik vertel alleen maar over de auto die gisterenavond uit de bocht is gevlogen. Zo de afgrond in. Eén dode, drie gewonden. Ik woon direct tegenover de bocht waar het gebeurde. In die bocht gebeurt vaak een ongeluk. Ik moet altijd de brandweer bellen. Want ik zie meestal als eerste wat er gebeurt. Eén keer moest ik de brandweer zelfs helpen. Een man was helemaal aan stukken gescheurd. Die hebben we in delen in een zak gestopt. Dat was een smerige klus. Als ik zo iets vertel, zeggen mijn vrienden altijd: ‘Nee, dat is niet waar!’ Of: ‘Wat een toestand!’

Wat ik zelf doe, wil niemand weten. Daarvoor interesseert niemand zich. Maar deze oude dame wil wel weten wat ik doe. Het is de eerste keer dat iemand echt wil weten wat ik doe. Dat ontroert me. Ik moet er bijna van huilen. Maar ik schaam me als ik moet huilen.

Ik moest bijvoorbeeld huilen toen ik Landremont hielp bij een verhuizing. We droegen samen een bank. Die vent liet de bank gewoon vallen. Hij zei dat hij natte handen had. De bank viel op mijn voet. Dat deed erg pijn. Dan moet iedereen huilen, of niet dan?

Ik moest ook huilen toen ik een wedstrijd veldlopen won. Ik zat toen nog op school. Ik was sneller dan die eikel uit mijn klas. Die klasgenoot had mijn leven op school tot een hel gemaakt. Maar die wedstrijd heb ik van hem gewonnen. Ik heb gehuild van blijdschap. Omdat ik deze keer beter was dan hij. Ik kon op die manier eindelijk wraak nemen. Een andere keer moest ik ook huilen. Op een avond was ik samen met Annette. We gingen al drie maanden met elkaar naar bed. Maar op deze ene avond ben ik verliefd op haar geworden. Het was zo mooi met haar. Zo mooi dat ik moest huilen. Ik vind het pijnlijk als ik moet huilen. Ik huil heel snel.

Alles aan mij is groot. Enorm groot. Vrouwen vinden dat leuk aan mij. Maar mijn verdriet is ook groot. Tenminste, als ik zorgen heb. Hier, in het park met de oude dame, zou ik kunnen huilen. Niet omdat ik verdrietig ben. Nee. Juist niet. Ik weet niet precies waarom ik moet huilen. Misschien omdat de oude dame zo vriendelijk tegen me is. Misschien omdat ze echt goed voor me wil zijn, want ze vraagt me of ik duiven namen geef. Misschien omdat de oude dame zelf ontroerd is. Maar misschien wil ik ook wel huilen, omdat we gisteren bij de verjaardag van een vriend te veel hebben gedronken. Misschien, misschien. In het leven heb je zoveel misschiens. Ik wil niet huilen. Ik wil sterk zijn.

‘Ja, ik geef de duiven namen. Dan kan ik ze beter tellen.’

Ze kijkt me vragend aan en zegt: ‘Ik wil niet onfatsoenlijk zijn. Maar u maakt me nieuwsgierig. Hoe kunt u de duiven uit elkaar houden?’

Ik antwoord: ‘Dat is hetzelfde als met kinderen. Heeft u kinderen?’

‘Nee’, zegt de dame. ‘U wel?’

‘Nee’, zeg ik. ‘Maar als je goed naar duiven kijkt, dan zie je dat ze allemaal verschillend zijn. Elke duif is bijzonder. Elke duif gedraagt zich anders. En elke duif vliegt anders.’

Daarom zeg ik dat ze net als kinderen zijn.

Als u kinderen had, dan zou u die toch ook niet door elkaar halen.'

De oude dame lacht. 'O, als ik negentien kinderen had, dan zou ik ze wel eens door elkaar halen.'

Nu moet ik ook lachen.

Ik lach niet vaak met vrouwen. En al helemaal niet met oude vrouwen. Ik heb het gevoel dat we vrienden zijn. De oude dame en ik. We zijn niet precies vrienden, maar iets anders. Nu schiet me dat woord weer te binnen: vertrouwelingen.

We vertrouwen elkaar. We vertellen elkaar dingen over ons zelf.